

А – Дейност на Съда на публичната служба през 2008 г.

От председателя г-н Paul Mahoney

1. 2008 година бе белязана с първото частично обновяване на състава на Съда на публичната служба, което се извършва един път на всеки три години. Действително чрез дерогация от член 2, втора алинея, първо изречение от приложението към Статута на Съда на Европейските общности функциите на трима членове на Съда на публичната служба приключваха в края на първите три години от мандата им, а именно на 30 септември 2008 г. С решение от 27 юни 2008 г. Съветът на Европейския съюз поднови мандатите на тези трима съдии. На 24 септември 2008 г. г-н P. Mahoney бе преизбран за председател на Съда на публичната служба, а г-н H. Kanninen и г-н S. Gervasoni бяха избрани за председатели съответно на втори и на първи състав.

2. Броят на производствата, образувани всяка година в областта на публичната служба, непрекъснато нараства от 1998 г. (с изключение на период на стабилизиране през 2001 г. и 2002 г.). През 2008 г. със 111 нови иски молби/жалби броят на образуваните производства за първи път от десет години насам е намалял значително спрямо този от предходната година (157 през 2007 г.). Очевидно е преждевременно в това да се вижда обрат в тенденцията към увеличаване на броя на свързаните с общностната публична служба спорове, характерна за последните години, но е възможно правилото, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, влязло в сила с Процедурния правилник на Съда на публичната служба на 1 ноември 2007 г., да е изиграло определена роля в констатираното развитие.

През 2008 г. Съдът на публичната служба приключи 129 дела. Следователно балансът между заведените и приключените дела е положителен, вследствие на което за първи път от създаването на Съда на публичната служба броят на висящите дела леко намалява (217 през 2008 г. срещу 235 през 2007 г.).

През 2008 г. 53 % от делата са приключени с постановяване на решение, а 47 % — с постановяване на определение. Средната продължителност на производството е 19,7 месеца за делата, по които са постановени решения, и 14 месеца за делата, по които са постановени определения, което представлява леко нарастване на средната продължителност на производството спрямо миналата година. 37 решения на Съда на публичната служба са били обжалвани пред Първоинстанционния съд, което съответства на 37 % от обжалваемите актове, постановени от последния, и 35 % от общия брой на приключените дела, като се изключат случаите на едностранен отказ от съдебно производство на една от страните. 7 решения на Съда на публичната служба са отменени от Първоинстанционния съд.

3. В течение на тази година Съдът на публичната служба продължи усилията си да се съобрази с волята на законодателя да улеснява уреждането на споровете по взаимно съгласие на всеки етап от производството. Така 7 дела са приключени с уреждане на спора по взаимно съгласие, постигнато по инициатива на Съда на публичната служба,

най-често на неформална среща, организирана от съдията докладчик, или в хода на съдебно заседание¹.

4. На последно място, с влизането в сила на 1 май 2008 г. на Практическите указания към страните, през 2008 г. Съдът на публичната служба завърши съвкупността от собствените си процедурни инструменти. Те съдържат по-конкретно формуляр, който следва да се използва задължително при подаването на всяка молба за предоставяне на правна помощ, както и указания за молителите за предоставяне на правна помощ.

5. В изложението, което следва, ще се представи най-същественото от развитието на съдебната практика през тази година, като последователно ще се разгледат производствата във връзка със законосъобразността и обезщетенията (I), обезпечителните производства (II) и молбите за предоставяне на правна помощ (III).

I. Производства във връзка със законосъобразността и обезщетенията

В този раздел ще бъдат разгледани най-значимите решения по процесуални въпроси, по въпроси по същество и по въпроса за съдебните разноски.

Процесуални аспекти

1. Компетентност на Съда на публичната служба

По дело Domínguez González/Комисия (Определение от 12 ноември 2008 г. по дело F-88/07) Съдът на публичната служба е сезиран със спор, породен от изпълнението на трудов договор с предмет предоставяне на техническа помощ в рамките на хуманитарната помощ за трети страни, по отношение на който се прилага белгийското право и съдържащ клауза, която предвижда, че споровете по него са подсъдни на съдилищата в Брюксел. След като проверява, че подчиняването на посочения договор на дадено национално право, а не на Условиата за работа на другите служители на Европейските общности (наричани по-нататък „УРС“), отговаря на законен интерес на ответника и не представлява злоупотреба с процесуални права, Съдът на публичната служба приема, че не е компетентен да разгледа спора, породен от изпълнението на посочения договор.

¹ Като пример за уреждане на споровете по взаимно съгласие, постигнато в деня на съдебното заседание по инициатива на Съда на публичната служба, вж. Определение от 4 септември 2008 г. по дело Duyster/Комисия, F 81/06: като признава причинените на жалбоподателката неудобства от някои събития, предмет на производството, ответникът се ангажира да заплати на заинтересуваната общата сума от 2 000 EUR, както и да подпише, да приложи към нейното служебно досие и да ѝ изпрати специално подготвено за нея писмо.

2. Условия за допустимост

В Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Skoulidi/Комисия, F-4/07 Съдът на публичната служба уточнява, от една страна, че при наличието на увреждащ акт свързаното с приемането на този акт поведение на институцията може да служи като основание на иск за обезщетение, досъдебната процедура по който започва с искане на основание член 90, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилника“), само ако въпросното поведение може да бъде отделено от увреждащия акт, а от друга страна и преди всичко, че едно длъжностно лице може в рамките на действие с чисто обезщетителен характер да поиска поправка на вредоносните последици, които му е причинил увреждащият го акт, без да цели отмяната на посочения акт, при условие да започне досъдебната процедура с жалба срещу този акт като предвидената в член 90, параграф 2 от Правилника, като определеният от тази разпоредба тримесечен срок следва да бъде спазен, независимо от това дали ищецът претендира поправка на имуществена вреда или както в настоящия случай — на неимуществена вреда.

В Решения от 23 април 2008 г. по дело Pickering/Комисия (F-103/05) и по дело Vain и др./Комисия (F-112/05) Съдът на публичната служба уточнява, че макар наистина фишовете за възнаграждение обикновено да се считат за увреждащи актове, доколкото показват, че имуществените права на дадено длъжностно лице са били отрицателно засегнати, в действителност истинският увреждащ акт е взетото от органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) решение да намали или да отмени плащане, от което длъжностно лице се е ползвало дотогава и което е било посочено в неговите фишове за възнаграждение.

В Решение от 11 декември 2008 г. по дело Collote/Комисия, F-58/07 Съдът на публичната служба постановява, че в хиптезата, при която две последователни жалби, подадени в срока за обжалване, са предмет на две последователни решения на ОН, ако втората жалба съдържа нови елементи спрямо първата жалба, решението, с което тя се отхвърля, следва да се счита за ново решение, прието след преразглеждане на решението за отхвърляне на първата жалба, в светлината на втората жалба. При това положение срокът за обжалване тече от датата на уведомяването за отговора на втората жалба.

3. Процесуално възражение

а) Възражение за недопустимост

По дело Domínguez González/Комисия, посочено по-горе, след възражение за недопустимост и за неподсъдност на иска, повдигнато от ответника, Съдът на публичната служба за първи път се произнася с определение по своята компетентност, след като провежда съдебно заседание на основание предвидената в член 78, параграф 2, втора алинея от Процедурния правилник разпоредба, която гласи, че производството по инцидентно искане в хода на производството продължава в устна форма, освен ако Съдът на публичната служба не реши друго.

б) Искане за изключване на документи

В Решение от 8 май 2008 г. по дело Suvikas/Съвет, F-6/07 Съдът на публичната служба разпорежда да се изключат от доказателствата по делото документи, изготвени извън процедурата по подбор от член на Консултативния комитет за подбор, тъй като посочените документи са били получени от жалбоподателя с посредничеството на трето лице, което от своя страна се е сдобило с тях по незаконен начин.

4. Производства за отмяна: служебно разглеждане на правно основание, изведено от нарушаването на приложното поле на закона

В Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Putterie-De-Beukelaer/Комисия, F-31/07 (предмет на обжалване пред Първоинстанционния съд) Съдът на публичната служба квалифицира като свързано с обществения ред правното основание, изведено от нарушаването на приложното поле на закона. Съдът на публичната служба действително констатира, че не би изпълнил своята мисия на съд относно законосъобразността, ако не изтъкне, дори при липса на оспорване от страните по този въпрос, че оспорваното пред него решение е взето на основата на норма, която не може да бъде приложена в конкретния случай, и ако впоследствие се стигне дотам да се произнесе по спора, с който е сезиран, като самият той приложи подобна норма.

По същество

Ще бъде разгледано най-същественото развитие на съдебната практика през тази година относно общите принципи, а впоследствие, по реда на разделите в Правилника — правата и задълженията на длъжностните лица, тяхната кариера, заплата и социални придобивки и накрая тълкуването на УРС.

1. Общи принципи

а) Оттегляне на незаконосъобразен административен акт

В Решение от 11 септември 2008 г. по дело Vui Van/Комисия, F-51/07* (предмет на обжалване пред Първоинстанционния съд) Съдът на публичната служба, изправен пред въпроса за законосъобразността на оттеглянето на незаконосъобразен административен акт, уточнява, че оттеглянето на такъв акт трябва да бъде извършено в разумен срок, който се преценява в зависимост от обстоятелствата, присъщи на всяко дело, като значимостта на спора за заинтересуваното лице, сложността на делото, поведението на участващите страни, дали разглежданият акт създава субективни права, както и балансът на интересите. Срок за оттегляне, съответстващ на предвидения в член 91, параграф 3 от Правилника тримесечен срок за обжалване,

* Решенията, отбелязани със звездичка, са били преведени на всички официални езици на Европейския съюз.

следва като общо правило да се счита за разумен. След като този срок е наложен на самата администрация, като начален момент следва да се отчете датата на приемане на акта, който тя възнамерява да оттегли.

По-нататък, Съдът на публичната служба постановява, че решението за оттегляне на незаконосъобразния акт трябва да бъде прието при спазване на правото на защита на засегнатото длъжностно лице. В конкретния случай Съдът на публичната служба приема, че неспазването на правото на жалбоподателя да бъде изслушан не е могло да повлияе върху съдържанието на обжалвания акт, доколкото представените от жалбоподателя пред Съда становища не съдържат никаква допълнителна информация в сравнение с тази, с която Комисията вече е разполагала. Съдът на публичната служба постановява, напротив, че като не е спазила правото на жалбоподателя да бъде изслушан, Комисията е допуснала служебна грешка от естество да ангажира нейната отговорност.

б) Изпълнение на решение на общността съд

В Решение от 24 юни 2008 г. по дело Andres и др./ЕЦБ, F-15/05* Съдът на публичната служба (плenum) постановява, че когато изпълнението на решение за отмяна създава особени затруднения, съответната институция може да вземе всяко решение, което може да компенсира справедливо неблагоприятните последици, произтичащи за заинтересуваните лица от отмененото решение. При такива обстоятелства администрацията може да установи диалог със същите с оглед на постигането на споразумение, което да им предлага справедливо обезщетение за незаконосъобразността, от която са пострадали. Що се отнася до изпълнението на решение, с което е обявена за незаконосъобразна процедурата за корекция на заплатите на персонала на Европейската централна банка за дадена година поради липсата на редовно и надлежно консултиране с Комитета по персонала, разумно и справедливо решение представлява приемането на компромис, изразяващ се, от една страна, в разширяване на консултирането и по отношение на последващите години, през които то също липсва, както и вземането предвид на някои поправени данни, доколкото това би било благоприятно за персонала, а от друга страна, в предоставяне на целия персонал, а не само на жалбоподателите, на увеличението на заплатите, произтичащи от посочената консултация, дори ако особени затруднения възпрепятстват придаването на обратна сила на констатираните увеличения.

в) Принцип на пропорционалност

В Решение от 9 септември 2008 г. по дело Smadja/Комисия, F-135/07 (предмет на обжалване пред Първоинстанционния съд) Съдът на публичната служба припомня, че обратното действие на административен акт може да представлява необходима мярка, за да се гарантира спазването на основен принцип като принципа на пропорционалност. В конкретния случай, като не е предвидила без основателна причина да придаде обратно действие на приетото след влизането в сила на новия правилник решение за назначаване на жалбоподателката, към датата на приемане на първона-

чалното решение за назначаване, прието при действието на стария правилник и отменено с решение на Първоинстанционния съд, по начин, който гарантира на жалбоподателката по-високото класиране, което тя е имала към датата на постановяване на посоченото решение, или като е отказала да допълни обжалваното решение с каквато и да е друга мярка, която би била от естество да съчетае интереса на службата и законния интерес на жалбоподателката, Комисията не е спазила принципа на пропорционалност и задължението си за полагане на грижа.

г) Принцип на добра администрация

В Решение от 11 юли 2008 г. по дело Kuchta/ЕЦБ, F-89/07 относно законосъобразността на индивидуално решение за адаптиране на възнаграждението на член на персонала на ЕЦБ, Съдът на публичната служба припомня, че правилата за добра администрация в областта на управлението на персонала предполагат по-конкретно разпределението на компетентностите в рамките на всеки общностен орган или институция да бъде ясно дефинирано и надлежно публикувано. Съдът на публичната служба отменя спорното решение, след като констатира, че не е в състояние да определи автора на същото, нито органа, оправомощен чрез делегиране от Изпълнителния съвет на ЕЦБ да приеме такова решение.

2. Права и задължения на длъжностните лица

В Решение от 9 декември 2008 г. по дело Q/Комисия, F-52/05*, Съдът на публичната служба тълкува за първи път член 12а, параграф 3 от Правилника, който дефинира психическия тормоз като всяко непристойно поведение, осъществявано през определен период от време, многократно или систематично и изразено чрез физически действия, писмено или устно, с жестове или други действия, извършени умишлено, които могат да уронят личността, достойнството или накърнят физическата или психологическата цялост на друго лице. Съдът на публичната служба приема, че за да е налице психически тормоз по смисъла на цитираната разпоредба, не се изисква посочените физически действия, писмени или устни, жестове или други действия да са извършени с намерението да уронят личността, достойнството или накърнят физическата или психологическата цялост на заинтересуваните. Достатъчно е посочените действия обективно да са предизвикали такива последици.

3. Кариера на длъжностните лица

а) Назначаване

Съдът на публичната служба е имал повод да уточни обхвата на редица норми, приложими в областта на конкурсите.

В Решение от 22 май 2008 г. по дело Pascual-García/Комисия, F-145/06 Съдът на публичната служба уточнява, че обстоятелството, че по естеството си научноизследова-

телски дейности са могли да разширят обучението на кандидата и да му позволят впоследствие да получи степента доктор, само по себе си не би могло да пречатства квалифицирането им като професионален опит по смисъла на обявлението за конкурса.

В Решение от 11 септември 2008 г. по дело *Coto Moreno/Комисия, F-127/07*, Съдът на публичната служба приема, че оценяването, което извършва конкурсна комисия, когато преценява познанията и качествата на кандидатите, е извън съдебен контрол. Това обаче не важи за съответствието между оценката с цифри и оценката с думи на конкурсната комисия. Всъщност това съответствие — гаранция за равното третиране на кандидатите, е едно от правилата, от които се ръководи конкурсната комисия в своята работа и чието спазване съдът е длъжен да провери. Нещо повече, независимо че не упражнява контрол върху оценката на конкурсната комисия за представянето на кандидатите, общественият съд може да упражнява контрол върху съответствието между оценката с цифри и оценката с думи, стига този контрол да се ограничава до проверка за липса на явно несъответствие.

В Решение от 14 октомври 2008 г. по дело *Meierhofer/Комисия, F-74/07** Съдът на публичната служба уточнява по отношение на задължението за мотивиране на решението на конкурсна комисия във връзка с устен изпит, че съобщаването само на една индивидуална елиминаторна оценка на кандидата не представлява винаги достатъчно мотивиране независимо от конкретните обстоятелства по съответното дело. В конкретния случай Съдът на публичната служба отбелязва, че отказът на ответника да се съобрази с някои процесуално-организационни действия е имал за последица да не му позволи да упражни изцяло своя контрол.

б) Оценяване

В Решение от 6 март 2008 г. по дело *Skareby/Комисия, F-46/06* (предмет на обжалване пред Първоинстанционния съд) Съдът на публичната служба припомня, че от член 8, параграф 5, четвърта алинея от общите разпоредби за изпълнение на член 43 от Правилника, приети от Комисията, следва, че администрацията е длъжна да определи цели и критерии за оценяване на титуляра на длъжността. Според тази разпоредба формално обсъждане, което се провежда между оценяващия и титуляра на длъжността в началото на всяка процедура по оценяване, трябва да обхваща не само оценяването на работата на посочения титуляр през референтния период, но и определянето на целите за годината след него. Тези цели съставляват референтната основа за оценяване на ефикасността.

в) Повишаване

В четири решения от 31 януари 2008 г. (по дело *Buendía Sierra/Комисия, F-97/05*, по дело *Di Vucci/Комисия, F-98/05*, по дело *Wilms/Комисия, F-99/05*, и по дело *Valero Jordana/Комисия, F-104/05*) Съдът на публичната служба приема, че в отсъствието на разпоредби, предвиждащи дерогиране на принципа на незабавна приложимост на

новите норми в Регламент № 723/2004, който изменя с действие от 1 май 2004 г. Правилника за длъжностните лица, както и Условията за работа на другите служители, член 45, параграф 1 от Правилника след изменението му с този регламент е незабавно приложим от момента на влизане в сила на посочения регламент. Следователно през ноември 2004 г. Комисията не е могла законно да прилага отменените с този регламент разпоредби на член 45, параграф 1 от стария правилник, за да постанови решението за определяне на общия брой точки за заслуги на дадено длъжностно лице в края на процедурата за повишаване за 2004 г. и решението да не го повишава в рамките на тази процедура.

С четири решения от 11 декември 2008 г.: по дело Collotte/Комисия, F-58/07, по дело Dubus и Leveque/Комисия, F-66/07, по дело Evraets/Комисия, F-92/07 и по дело Acosta Iborra и др./Комисия, F-93/07 Съдът на публичната служба приема, че член 45, параграф 2 от Правилника, свързан със задължението на длъжностните лица преди първото им повишаване да покажат умения за работа с трети език, не може да се прилага преди влизането в сила на общите правила за прилагане, предвидени в посочения параграф 2 от член 45.

г) Нова кариерна структура

i) Коефициент

В Решение от 4 септември 2008 г. по дело Lafili/Комисия, F-22/07 (предмет на обжалване пред Първоинстанционния съд) става въпрос по-конкретно за тълкуването на член 7, параграф 7, четвърто изречение от приложение XIII към Правилника относно възможния ефект на промяната на наименованието на степените върху възнаграждението на длъжностните лица, назначени преди 1 май 2004 г. Това относително техническо решение дава предимство на тълкуване, съответстващо на принципа за незабавно прилагане на нова правна уредба, в конкретния случай — на реформата на Правилника. В него в частност се приема, че „преходните мерки би трябвало по естеството си да имат за цел улесняването на прехода от стара към нова правна уредба, като защитават придобитите права, без обаче да поддържат в полза на една категория длъжностни лица действието на старата правна уредба към положенията, които биха възникнали в бъдеще, като повишаване в стъпка в рамките на нова кариерна структура“. Освен това „при наличието на разпоредби, които са двусмислени при съчетаване и могат да бъдат тълкувани по повече от един начин, както приложимите в конкретния случай разпоредби, следва да се отдаде придпочитание на тълкуването, което позволява да се избегне подобна разлика в третирането между длъжностни лица“.

ii) Процедура по атестиране

В Решение по дело Putterie-De-Beukelaer/Комисия, посочено по-горе, Съдът на публичната служба констатира, че процедурите за оценяване и по атестиране, определени съответно в общите разпоредби за изпълнение на член 43 от Правилника, приети от Комисията, и в решението на Комисията от 7 април 2004 г. относно правилата за провеждане на атестационната процедура, са отделни процедури и се основават на различни правила. В това отношение, макар и заверяващият да е компетен-

тен да приема доклада за кариерно развитие, при условие че докладът не е променян от апелативния оценяващ, ОН трябва да се произнася на всеки етап от атестационната процедура по кандидатурите за атестиране. Посоченият орган, следователно орган, различен от заверяващия в процедурата за оценяване, е този, който трябва да преценява опита и заслугите на кандидатите за атестиране на основата на наличните доклади за развитие на кариерата.

В Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Semeraro/Комисия, F-19/06 Съдът на публичната служба уточнява, че точка 1.1. от Решението на Комисията от 11 май 2005 г. — според която, за да бъде включено в списъка на длъжностните лица, допуснати до атестиране, потенциалът на длъжностното лице трябва да е бил признат в доклада за развитие на кариерата му — надхвърля границите на оправомощаването, според което за целите на съставянето на списъка на длъжностните лица, допуснати до атестиране, стойността на критериите и тяхното претегляне се определят от ОН след получаване на становище от съвместната комисия за годишно атестиране.

4. Заплата и социални придобивки на длъжностните лица

В Решение от 2 декември 2008 г. по дело Baniel-Kubinova и др./Парламент, F-131/07 Съдът на публичната служба постановява, че срочно наетите служители и/или служителите със спомагателни функции, които са се ползвали от дневната надбавка и впоследствие частично или изцяло са се ползвали от надбавката за настаняване (въз основа на декларации, в които заявяват, че са преместили обичайното си пребиваване в мястото си на работа) не биха могли след това, към момента на назначаването им в качеството на длъжностни лица в срок на изпитване в същото място на работа да претендират отново за дневна надбавка. Действително дневната надбавка е предназначена за длъжностните лица и служители, които са длъжни да променят пребиваването си, за да изпълнят задълженията по член 20 от Правилника — условие, на което жалбоподателите не отговарят, при положение че те вече са променили пребиваването си, както са декларирали, за да се ползват от надбавката за настаняване.

5. Условия за работа на другите служители на Европейските общности

а) Класиране в степен на договорно нает служител

В Решение от 11 декември 2008 г. по дело Reali/Комисия, F-136/06 Съдът на публичната служба уточнява, че Директива 89/48/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година относно обща система за признаване на дипломите за висше образование, издадени след завършването на професионално образование и обучение с минимална продължителност от три години, няма за последици да ограничи правото на преценка, с което разполага дадена институция при сравняването на съответната стойност на дипломите в рамките на своята политика за набиране на персонал. В системата на Директива 89/48 сравняването на дипломите се осъществява за целта на достъпа до някои регламентирани дейности в различните държави-членки. Тази преценка не би могла

да се смесва с преценката на съответната академична стойност на дипломите, получени в различните държави-членки, за целите на определянето на степента, предвидена за дадена длъжност в някоя от институциите на Европейските общности.

б) **Решение на Комисията от 28 април 2004 г. относно максималната продължителност на наемане на временен персонал в службите на Комисията**

В Решение от 26 юни 2008 г. по дело Joseph/Комисия, F-54/07 Съдът на публичната служба уточнява във връзка с Решението на Комисията от 28 април 2004 г. относно максималната продължителност на наемане на временен персонал в службите на Комисията, че като налага по смисъла на член 85, параграф 1 от УРС максимална продължителност от пет години както за сключването, така и за подновяването на договорите с договорно наетите служители, законодателят не е забранил на институциите сключването или подновяването на този вид договори на основание член 3а от посочените условия за по-кратък срок, доколкото минималният срок, предвиден в член 85, параграф 1 от тези условия (шест или девет месеца според случая) е спазен. Същевременно дадена институция не би могла, без да наруши последната разпоредба, да ограничи по общ и непersonифициран начин, в конкретния случай чрез общите разпоредби за изпълнение или чрез вътрешно решение с обща приложимост, максималната възможна продължителност на назначаване на договорно наетите служители, както е определена от самия законодател.

По съдебните разноски

1. **Дела, заведени преди влизането в сила на Процедурния правилник на Съда на публичната служба**

Съдът на публичната служба многократно прилага член 87, параграф 3 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, който по силата на член 3, параграф 4 от Решение 2004/752/ЕО, Евратом на Съвета от 2 ноември 2004 година за създаване на Съда на публичната служба (ОВ L 333, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 142) е приложим *mutatis mutandis* до влизането в сила на Процедурния правилник на Съда на публичната служба. Така в Решение от 24 юни 2008 г. по дело Islamaj/Комисия, F-84/07, Съдът на публичната служба решава да разпредели съдебните разноски между страните поради изключителни обстоятелства, докато в Решение по дело Bui Van/Комисия и в Решение по дело Lafli/Комисия, посочени по-горе, Съдът на публичната служба разпределя съдебните разноски между страните, загубили делото съответно на едно или повече основания.

Заслужава също да се отбележи, че по дело, в което Съдът на публичната служба приема, че липсва основание за постановяване на съдебно решение по съществува на спора — хипотеза, при която съдът определя съдебните разноски по свое усмотрение по силата на член 87, параграф 6 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим *mutatis mutandis*, ответникът е осъден да заплати всички съдебни разноски, направени от жалбоподателя (Определение от 1 февруари 2008 г. по дело Labate/Комисия,

F-77/07). Действително Съдът на публичната служба е взел предвид, от една страна, обстоятелството, че Комисията не е отговорила на подадената от жалбоподателката жалба, а от друга страна, факта, че като оттегля спорното решение, Комисията мълчливо признава, че процедурата по приемане на това решение не е изрядна, като по този начин пряко допринася за отнасянето на делото до общностния съд.

2. Дела, заведени след влизането в сила на Процедурния правилник на Съда на публичната служба

Една от важните новости, внесена с влизането в сила на Процедурния правилник на Съда на публичната служба на 1 ноември 2007 г., се отнася до режима на съдебните разноски. По силата на член 87, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно член 87, параграф 2 от посочения правилник, когато справедливостта изисква това, Съдът на публичната служба може да реши дадена страна, макар и загубила делото, да бъде осъдена да заплати само частично съдебните разноски и дори да не бъде осъдена за тях.

В Решение от 4 декември 2008 г. по дело *Blais/ЕЦБ*, F-6/08 Съдът на публичната служба прилага за първи път предвидената в член 87, параграф 2 от Процедурния правилник разпоредба, свързана със справедливостта, като решава, че макар жалбоподателката да е загубила делото в това производство, следва да възложи в нейна тежест, освен направените от нея разноски, и половината от разноските, направени от ответника. Съдът на публичната служба преценява, че би било несправедливо на жалбоподателката да се възложи плащането на всички разходи на ответника, като се има предвид, на първо място, обстоятелството, че може да се счита, че производството е било частично предизвикано от поведението на ответника, на второ място, голямата имуществена значимост на спора за жалбоподателката, на трето място, фактът, че доводите на жалбоподателката не са несериозни, на четвърто място, личното положение на жалбоподателката, и накрая, обстоятелството, че размерът на съдебните разноски, които жалбоподателката би могла да поеме, е по-висок, отколкото в повечето от споровете, с които Съдът на публичната служба е сезиран, поради факта че ответникът е избрал да бъде представляван не само от собствените си представители, но и от адвокат.

В Определение от 10 юли 2008 г. по дело *Maniscalco/Комисия*, F-141/07 се уточнява, че искането Съдът да се произнесе по съдебните разноски съгласно закона не би могло да се приеме за искане, целящо осъждането на загубилата делото страна да заплати съдебните разноски.

На последно място може да се отбележи, че в Определение от 25 ноември 2008 г. по дело *Йорданова/Комисия*, F-53/07, Съдът на публичната служба прилага член 98, параграф 4 от Процедурния правилник, според който, когато получателят на правна помощ загуби делото, Съдът на публичната служба може, ако справедливостта изисква това, като се произнася по съдебните разноски в решението, което слага край на производството, да разпoredи една или повече други страни да понесат направените от тях съдебни разноски или тези съдебни разноски да се поемат изцяло или отчасти от касата на Съда на публичната служба като правна помощ.

II. Молби за допускане на обезпечение

През 2008 г. са приключени четири молби за допускане на обезпечение, които са отхвърлени поради липса на неотложност на поисканите мерки, за които в постоянна съдебна практика се определя, че трябва да бъдат постановени и да породят действие преди решението по главното производство, за да се избегне причиняването на значителна и непоправима вреда на интересите на ищеца или жалбоподателя (Определение на председателя на Съда на публичната служба от 30 януари 2008 г. по дело S/Парламент, F-64/07 R, Определение на председателя на Съда на публичната служба от 25 април 2008 г. по дело Bennett и др./СХВП, F-19/08 R, Определение на председателя на Съда на публичната служба от 3 юли 2008 г. по дело Plasa/Комисия, F-52/08 R и Определение на председателя на Съда на публичната служба от 17 декември 2008 г. по дело Wenig/Комисия, F-80/08 R).

В Определение по дело Wenig/Комисия, посочено по-горе, се припомня по-конкретно, че мерките трябва да имат временен характер, в смисъл че не трябва да предопределят решението по същество. При претеглянето на наличните интереси следва да се вземе предвид необратимият характер на евентуално спиране на изпълнението на спорното решение и искането на жалбоподателя да се уважи само ако неотложността на поисканата мярка изглежда безспорна.

III. Молби за предоставяне на правна помощ

От влизането в сила на 1 май 2008 г. на Практическите указания към страните всяка молба за предоставяне на правна помощ трябва да бъде подадена посредством задължителен формуляр, който съдържа указания за молителите.

През 2008 г. са приети седем определения, с които Съдът на публичната служба се произнася по молби за предоставяне на правна помощ. С изключение на молбата за предоставяне на правна помощ по дело Kaminska/Комитет на регионите, F-142/07 AJ, която е била уважена, молбите са отхвърлени, поради това че предвид материалното си състояние молителят разполага или не е доказал, че не разполага със средства да заплати изцяло или отчасти разходите, свързани с правното съдействие и с представителството в съдебното производство.

В определенията, с които се отхвърлят молбите за предоставяне на правна помощ, се припомня по-конкретно, че член 95, параграф 2, втора алинея от Процедурния правилник уточнява, че материалното състояние на молителя се преценява, като се вземат предвид обективни фактори като доходите, имуществото и семейното положение. Припомня се също, че според член 96, параграф 2, първа алинея от посочения правилник молбата за предоставяне на правна помощ трябва да се придружава от всякакви сведения и подкрепящи материали, които позволяват преценката на материалното състояние на молителя, като например документ, издаден от компетентен национален орган, удостоверяващ неговото материално състояние.